

lige børn, som ægtefællen har fået børnetilskud for. I de i stk. 2 nævnte tilfælde skal sådant krav kunne fremsættes, indtil samtlige rater er udbetalt, med virkning for de ved kravets fremsættelse endnu ikke udbetalte beløb.“

Ved fremsættelsen af lovforslaget anførte *finansministeren* bl.a.: „Børnetilskud er foreslået udredet som hidtil til personer, hvis skattepligtige indkomst er under 20 000 kr., og satserne for børnetilskuddene er efter forslaget de samme som for skatteårene 1950—51 og 1951—52. Udgiften hertil kan anslås til ca. 106 mill. kr.

Børnetilskudsordningen hviler på to hovedregler. Den ene går ud på, at retten til børnetilskud følger retten til *børnefradrag*, den anden, at børnetilskuddet såvidt muligt *modregnes i den tilskudsberettigedes skattetilsvær* for samme skatteår, medens overskydende beløb udbetales kontant. Når ordningen praktiseres af skattemyndighederne, må dens struktur formentlig også være således.

Børnetilskuddenes sammenkædning med skatteberegning og skattesvarelse kan i visse tilfælde føre til uheldige resultater. Et forhold, der særlig har givet anledning til klage, kommer frem i forbindelse med separation og skilsmisse, idet det her ofte hændes, at moderen får forældremyndigheden over børn, som faderen har fået tillagt børnetilskud for. Det virker her meget stødende, at faderen kan få udbetalt børnetilskud for børn, som på udbetalingstidspunktet er kommet til moderen, og som hun har fået forældremyndigheden over. Dette forhold blev fremdraget under folketingsudvalgets behandling af loven om børnetilskud for 1951—52, og det blev aftalt, at spørgsmålet skulle undersøges nærmere.

I det foreliggende forslag har man i samråd med socialministeriet søgt at undgå de nævnte stødende resultater ved den i § 3, stk. 3, foreslåede regel, der er udformet i overensstemmelse med de af folketingsudvalget fremsatte ønsker.

Folketingsudvalget ønskede endvidere undersøgt, om børnetilskuddet, hvor særlige omstændigheder gør sig gældende, kunne udbetales til moderen efter bestemmelse af det sociale udvalg.“

Også dette spørgsmål havde været overvejet, men med det resultat, at finansministeren ikke mente at burde foreslå den gældende ordning ændret i så henseende. Som ovenfor omtalt tiltrådte han dog senere et ændringsforslag herom.

Dette ændringsforslag var tiltrådt af hele udvalget, derunder også retsforbundets repræsentant, der imidlertid ikke kunne stemme for lovforslaget som helhed, idet hans parti iflg. betænkningen mente, „at en tilsvarende lettelse af toldafgifter og forbrugsskatter på almindelige forbrugsvarer er en mere rationel løsning, som samtidig sparer megen overflødig administration.“